

Comentariul poeziei Luceafarul scrisa de Mihai Eminescu- a saptea parte

Prin Luceafarul Eminescu a creat unul dintre cele mai tulburatoare si profunde mituri ale literaturii universale: mitul cunoasterii prin eros.

Am lasat la urma inraurirea schopenhaueriana desi aceasta este si cea mai importanta si fara ea nu putem sa intelegem problematica Luceafarului. Eminescu a avut pentru filosofia lui Schopenhauer cea mai mare (afinitate). Autorul Lumii ca vointa si reprezentare a fost pentru Eminescu, un adevarat "magister vitae". intreaga conceptie a lui Eminescu despre geniu este schopenhaueriana. Geniul reprezinta capacitatea intelectuala si creatoare de exceptie, neobisnuita iesita din comun Dupa Schopenhauer, geniul se caracterizeaza prin puterea de a sesiza generalul in cadrul particularului pe cand omul obisnuit nu percepe decat particularul in aspectele lui izolate.

Filozoful german defineste geniul prin raportare la "vointa oara de a trai", factorul care guverneaza lumea, instinctul de conservare si de perpetuare a spetei, care genereaza lupta pentru existenta, sursa a raului u raului universal. Egoismul si vanitatea sunt formele cele mai frecventate de manifestare ale "'vointei oarbe de a trai". Geniul se opune "vointei oarbe de a trai". In timp ce pentru individul comun, lumea este "vointei oarbe de a trai". In timp ce pentru individul comun, lumea este "Vointa", pentru geniu, lumea este "reprezentare". La omul de geniu, are loc o separare progresiva a intelectului de vointa. Inteligenta se elibereaza de instincte si ingaduie contemplarea obiectiva si detasata a lumii.

La omul obisnuit, cunoasterea nu este decat un mijloc care ii serveste propriile-i interese. De aceea, omul obisnuit nu se poate obiectiva La omul de geniu, cunoasterea devine scop in sine. Este o cunoastere in sine si pentru sine. Omul obisnuit nu-si apartine decat lui insusi si cel mult cercului celor apropiati, pe cand geniul este valoarea suprema, ce apartine intregii umanitati. Geniul traieste in sfera contemplatiei pure si dezinteresate, este nefericit si neinteles de contemporani, un inadapabil superior, predestinat la singuratate si izolare.

Aceasta este, pe scurt, conceptia schopenhaueriana despre geniu, care sta la baza intregului poem eminescian si care exprimata fatiș, in modul cel mai clar, in finalul, de o maretie glaciale si de o nobila si orgolioasa solitudine, al Luceafarului. Constantin Noica avea dreptate sa spuna ca Luceafarul eminescian este, in ultima instanta, un poem despre "criza generalului" (Sentimentul romanesc al fiintei). Din punct de vedere compozitional. Luceafarul este o sinteza epico-lirico-dramatica.